

Плакала вона

Євген Плужник

Плакала вона... Натомлену спину
День ховав за дахами дач.
А я з усіх фраз пам'ятав єдину:
- Годі, не плач.

Годі? Не плач? Як це дико, їй-богу!
Ой, яке мертве усе в словах!
Взяти б серце своє - й об підлогу!
- Ах!

Скрикнула б раптом. В одну хвилину
Бачила б верстви моїх шляхів...
Горбив день натовлену спину
Над горбами дахів.